

VACANCES

Que bé !!

Malgrat ser les dos quats de vuit del matí ja es nota que farà caloreta, el cel és blau i queda encara alguns dies d'estiu.

Tanca de cop la porta del cotxe i ara sí, per fi, marxa. Carretera i manta...Adéu, estimades muntanyes i verdes valls... per fi vacances!!! Mesos esperant aquest dia, organitzant itineraris, somiant amb paisatges nous.

Es nota estressada. Necessita sortir de la rutina, pensar en d'altres coses, veure altra gent. Ha avisat a tothom que marxa, que no la truquin ni la busquin. Necessita desconnectar.

Porta una bossa amb entrepans i el termo amb cafè pel viatge. Un equipatge lleuger a la maleta. El mòbil carregat però, dins de la motxilla. No el vol ni veure. Tampoc li cal GPS, coneix la ruta.

Encén la ràdio i identifica la llista de blues del canal musical nacional.

El viatge cap al país del nord serà segurament tranquil. A aquesta època de l'any, els nens ja van a l'escola i encara no ha començat la fal·lera de l'esqui.

Posa benzina a les bordes d'Envalira i decideix al darrer moment passar pel túnel.

Al cap de deu segons, es perd el senyal de l'emissora i prefereix tancar la ràdio. Les parets d'aquest túnel sempre li han semblat massa juntes i el sostre massa baix, tot estret i fosc. De fet, les llums s'han apagat durant un parell de segons.

Cada cop que hi passa, pensa que la pròxima vegada, si fa bo com avui, passarà pel Coll, encara que perdi temps. Creuar la muntanya, passant per les seves entranyes, no li sembla del tot natural.

Certament, és com estar dins d'un búnquer, protegits del món exterior, però, també és com penetrar per força els secrets de la muntanya.

Sí, sí... Ja ho sap que a vegades se'n va de l'olla una mica... A vegades pensa massa.

I no, no es creu que tingui claustrofòbia... Després de totes les aventures que ha viscut en indrets realment estrets i foscos, això no és res de res... Però millor estar a la llum del dia i en espais oberts...

Sortosament, en escassos minuts ja veu la claror de la boca nord, i respira alleugerida.

Hi ha boira.

Com sovint de fet per la zona. Una boira espessa, lletosa que li recorda quan amb els seus pares baixava a Mazères a comprar fetges d'oca per fer "foie gras" i que feia tan fred, o quan anava a veure els padrins a Artesa de Segre i que s'asseia al costat de l'estufa a la cuina i no en volia sortir.

Aquest fenomen meteorològic sempre li ha semblat fascinant.

D'una banda, sempre s'ha sentit protegida per l'abraçada de les seves parets toves, humides gairebé com dins d'un úter matern, però, també sempre la rosega l'inquietut de saber que s'amaga al darrere de l'opacitat, i de fins a on, i fins quan l'acompanyarà...

Encén un altre cop la ràdio.

L'estàtica es barreja amb una melodia llunyana i una veu que sembla la del Ray Charles. D'ençà que la recerca de canals és automàtica ja no sap com afinar-la o millorar la recepció. Abans li era més fàcil fent rodar el botonet.

No se'n surt. El Ray Charles es barreja aparentment amb un rap i amb un festival d'interferències. S'atabala. Torna a apagar la ràdio.

Si cal es posarà a cantar.

Arriba a la Duana.

Les dues banderes pengen sota el pes de la broma. Les garites andorranes i franceses estan buides.

Deu de ser l'hora del canvi de guàrdia o del cafè.

Hi passa a poc a poc, deixant enrere una col·lecció de vehicles de dubtosa procedència abandonats.

L'eixugaparabrises posa una mica de ritme, trencant així el silenci forçós.

Les llums dels seus fars ballen d'esquerra a dreta, i de dreta a esquerra.

Corba rere corba, van passant les cabanes i els poblets.

No ha vist ni vaques ni euques. El bestiar es deu haver refugiat en les bordes que s'amaguen en el fons de la vall.

Posa la calefacció.

De debò que fa fred. El termòmetre extern marca set graus.

I pensar que gaire només s'ha endut camisetes de màniga curta... Sort que al darrer moment a tirat dins la maleta l'anorac de plomes prim.

És d'esperar que a l'anar baixant, la temperatura millori... En fi, ja sabem com és d'incerta la muntanya.

Descendeix a poc a poc. No li agrada córrer. Amb els anys, s'ha anat tornant molt prudent. A vegades creu que massa perquè no gaudeix tant de la ruta.

Tot anant lentament ningú li ha passat al davant.

De fet, ara que hi pensa tampoc puja ningú.

Millor, amb aquesta boira el risc d'ensurts és més gran i si el conductor no coneix bé la carretera pot patir una desgràcia. De fet, aquesta zona és coneguda perquè hi ha força accidents i alguns d'ells mortals.

No ha vist passar tampoc cap tren. Entén que el turístic no hagi passat, però el regional que va fins Tolosa?

Posa la ràdio un altre cop, per provar d'escoltar alguna informació de trànsit o del temps.

La recerca automàtica transcorre de banda a banda del dial sense fixar-se.

Canvia de freqüència, sense èxit.

Les muntanyes segurament no deixen passar les ones, ho provarà més avall.

És una mica avorrit conduir en aquestes condicions. Sense companys de viatge, sense paisatge, sense ràdio...

Potser hauria hagut d'invitar algú. No ha trobat tampoc ningú fent autoestop. Potser l'hauria parat, potser.

Fa probablement menys d'una hora que ha sortit de casa i li sembla que ha passat una eternitat.

Curiosament, s'adona que el rellotge del cotxe parpelleja "00:00". Potser són els seus ulls, però probablement s'ha espatllat el rellotge junt amb la ràdio, i per això no capta res.

Li sap força greu perquè justament va portar el vehicle a revisió abans de les vacances per assegurar-se que tot anés bé, i de fet tot anava bé aquest matí. L'electrònica i les seves coses...

D'aquí una estona es parará per mirar el mòbil...

Però podria no ser l'electrònica del cotxe... Tot sembla ben curiós. Ara que ho pensa.

Es troba una mica marejada, amb palpitations.

La boira espessa. Ningú a la duana. Cap animal. Cap vehicle de pujada o baixada. Cap tren. El silenci radial. La falla del rellotge del cotxe.

Li venen diversos escenaris al cap... Potser mentre estava dins del túnel, quan ha marxat la llum, ha passat quelcom de terrible...

Potser un accident massiu a la RN20 ... Potser un atac nuclear rus, una epidèmia de febre hemorràgica, una onda electromagnètica vinguda de l'espai, un meteorit... Tots els escenaris semblen possibles, però alhora hi ha elements que no quadren. Siguem racionals!!!!

Però li ve al cap el Mecanoscrit del Segon Origen. Està segura que li passarà quelcom de semblant... però ella està sola... així que tal com ho veu, el món està perdut... no podrà repoblar el planeta, la raça humana s'extingirà per sempre.

Comença a suar profusament, apaga la calefacció.

No pot ser... que està passant? Ha de mirar el telèfon. Però en qualsevol de les situacions plantejades, té por de parar el cotxe. Té un nus a la gola.

I si l'aire és tòxic...

I si l'ataquen..

I si no pot tornar a engegar el motor...

Si l'aire fos tòxic ja s'hauria afectat... potser ja estaria morta.

Idealment, hauria de parar vora la carretera en una clariana i deixar el motor en marxa. Sortir ràpidament del vehicle per agafar el mòbil de dins la motxilla que està dins la maleta... No entén com l' ha pogut deixar allí... Realment...De debò, quins acudits... a vegades oblida que el món és sovint un lloc hostil.

La boira, però és massa espessa encara per poder veure que hi ha més enllà de 5 metres, no hi ha cap clariana i té les mans crispades sobre el volant.

Mira pel retrovisor, busca per les vores de la doble via on ja ha arribat. Espera potser trobar qui pogués estar en la mateixa situació o només busca un depredador.... No sap.

Sent que està vivint segurament els seus darrers moments. I mai hauria imaginat que fossin així.

Que deu haver passat amb tothom? La seva família? Els seus amics?

Desitja que no hagin patit massa... Una angoixa infinita l'invadeix.

Plora.

Acaba sanglotant mentre s'eixuga els mocs com pot, sense deixar anar el volant ... Encara que potser ja tant es val ... Tenint en compte que tot està perdut... Podria saltar per un revolt de la carretera o caure al riu al fons del barranc. Ningú la trobaria a faltar.

Les llàgrimes li ennuvolen la vista, li piquen els ulls...

Clarament és la fi.

